

Λόγος εις την Φωτοφόρον και Αγίαν Ανάστασιν του Κυρίου (Άγιος Γρηγόριος Νύσσης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 27 Απριλίου, 2019

1. «*Εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός*» (Λουκ. α΄ 68). Ἄς ποῦμε ἐπαινετικά λόγια σήμερα στὸ Μονογενῆ Θεό, τὸν δημιουργὸ τῶν οὐρανίων πραγμάτων, Αὐτὸν ποὺ ἔσκυψε στὶς μυστικὲς ἐκτάσεις τῆς γῆς καὶ μὲ τις φωτεινὲς ἀκτῖνες Του φώτισε ὅλη τὴν οἰκουμένη. Ἄς ποῦμε ὕμνους σήμερα γιὰ τὴν Ταφὴ τοῦ Μονογενῆ, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Νικητῆ, τὴ χαρὰ τοῦ κόσμου, τὴ ζωὴ ὅλων τῶν ἐθνῶν (Ἰωάν. ιστ΄ 20, Λουκ. β΄ 10). Ἄς ὑμνήσουμε σήμερα αὐτὸν ποὺ φόρεσε τὴν ἁμαρτία (Β΄ Κορ. ε΄ 21). Ἄς ποῦμε εὐφημα λόγια σήμερα στὸ Θεὸ Λόγο, ποὺ ντρόπιασε τὴ σοφία τοῦ κόσμου (Α΄ Κορ. α΄ 20) ἐπιβεβαίωσε τὴν πρόρρηση τῶν Προφητῶν, συγκέντρωσε τὸν ὄμιλο τῶν Ἀποστόλων, διέδωσε τὴν πρόσκληση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴ Χάρη τοῦ Πνεύματος. Διότι νὰ ἡ ἀπόδειξη, ἐμεῖς, ποὺ κάποτε ἤμασταν ξένοι ἀπὸ τὴ βαθεῖα γνώση τοῦ Θεοῦ (Ἐφ. β΄ 13, 19), **γνωρίσαμε τὸν Θεὸ** καὶ ἐκπληρώθηκε τὸ γραμμένο, «*θὰ θυμηθοῦν καὶ θὰ στραφοῦν στὸν Κύριο ὅσοι κατοικοῦν στὶς ἄκρες τῆς γῆς καὶ θὰ πέσουν νὰ τὸν προσκυνήσουν ὅλες οἱ φυλὲς τῶν ἐθνῶν*» (Ψαλμ. κα΄ 28).

2. Τί νὰ θυμηθοῦν; Τὴν παλιὰ πτώση, τὴ νέα ἀνάστασις, τὴν ἀρχαία παράβασις καὶ τὴ μετὰ διόρθωσις, τὸν θάνατον τῆς Εὐας, τὴ γέννησις τῆς Παρθένου Μαρίας, τὴν ἀποκατάστασις τῶν ἐθνῶν, τὴ συγχώρησις τῶν ἁμαρτωλῶν, τὴν πρόρρηση τῶν Προφητῶν, τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, τὴν ἀναγέννησις τῆς κολυμβήθρας (Ἰωάν. ε΄ 1-30), τὴν εἴσοδο στὸν παράδεισο, τὴν ἐπιστροφή στοὺς οὐρανοὺς, τὸ δημιουργὸ ποὺ ἀναστήθηκε, Ἐκεῖνον ποὺ ξεντύθηκε ὅσα δὲν τοῦ ἔπρεπαν, Ἐκεῖνον ποὺ μὲ τὴ θεϊκὴ Του μεγαλοσύνη μετέτρεψε τὸ φθαρτὸ σὲ ἀφθαρσία. Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ ποῦ τὰ ἀπομάκρυνε, γιατί δὲν τοῦ ἔπρεπαν; Ἐκεῖνα ποὺ εἶπε ὁ Ἡσαΐας: «*Τὸν εἶδαμε καὶ δὲν εἶχε ὁμορφιὰ οὔτε κάλλος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό Του ἦταν ἀτιμασμένο καὶ στερημένο ἀπὸ ὠραιότητα πρὸ πολὺ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους*» (Ἠσ. νγ΄ 2-3).

3. Πότε ἦταν ἀτιμασμένος; Ὅταν συναναστρεφόταν τοὺς ἀσεβεῖς Ἰουδαίους, ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσαν Σαμαρεῖτη καὶ δαιμονισμένο (Ἰωάν. η΄ 48). Ὅταν ὁ Ἰούδας ὁ Ἴσκαριώτης καὶ ὅσοι τοὺς γέννησε τὸ σκοτάδι, **κρατοῦσαν αὐτὸν ποὺ δὲ χωράει πούθεν** γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Δὲν ἔλεγε ἄδικα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος γι' αὐτούς, «*Εσᾶς ποῦ σᾶς γέννησαν οἱ ὀχίεις, ποιὸς σᾶς συμβούλευσε νὰ ξεφύγετε τὴ μελλοντικὴ ὀργή;*» (Ματθ. γ΄ 7). Διότι πραγματικὰ θὰ μείνει πάνω τους ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ.

4. Πότε ἦταν ἀτιμασμένος; Ὅταν τὸν ἀντιμετώπιζαν Αὐτόν, τὸ **βλαστὸ τῆς**

ἐπιείκειας, με ῥαπίσματα καὶ ζητοῦσαν ἀπαντήσεις με ὅρκους ἀπὸ Αὐτόν, πὺ εἶναι **ὁ δικαστὴς τῶν ὀρκῶν** (Μαρκ. ιδ´ 65).

5. Πότε ἦταν ἀτιμασμένος; Ὅταν **δίκαζαν τὸ δικαστὴ καὶ ἔκριναν τὸν Κριτὴ τοῦ κόσμου**, ὅταν ὁ δοῦλος ρωτοῦσε καὶ ὁ Κύριος σιωποῦσε, τὸ φῶς ἠσύχαζε καὶ τὸ σκοτάδι θριαμβολογοῦσε, **τὸ δημιούργημα ἔδειχνε θράσος καὶ ὁ Δημιουργὸς ἔδειχνε ὑπομονή**.

6. Πότε ἦταν ἀτιμασμένος; Ὅταν οἱ ταῦροι χτυποῦσαν με τὰ κέρατα καὶ ὁ ταῦρος στεκόταν ἡσυχος, ὅταν τὸ λιοντάρι ὠρυόταν καὶ οἱ ταῦροι στέκονταν ἀγέρχοι, ὅπως ἔχει γραφεῖ στοὺς ψαλμούς, *«Μὲ περικύκλωσαν πολλὰ καὶ μετριγύρισαν ταῦροι καλοθρεμμένοι. Ἄνοιξαν τὸ στόμα τοὺς ἐναντίον μου, ὅπως τὸ λιοντάρι πὺ ἀρπάζει καὶ ὠρύεται»* (Ψαλμ. κα´ 12).

7. Πότε ἦταν ἀτιμασμένος; Ὅταν γάβγιζαν τὰ σκυλιὰ καὶ ὁ **Δεσπότης ἔδειχνε ἀνοχή**. Ὅταν οἱ λύκοι ἄρπαζαν καὶ **τὸ πρόβατο δὲν ἔφερνε ἀντίσταση**. Ὅταν ὁ ληστής δεχόταν πρόσκληση στὴ ζωὴ, **ἐνῶ ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου συρόταν στὸ θάνατο**. Ὅταν ἔβγαζαν ἐκείνη τὴν ἄτακτη καὶ ὀλέθρια φωνή, *«θάνατος, θάνατος, σταύρωσέ Του. Τὸ αἶμα Του πάνω μας καὶ στὰ παιδιά μας»* (Ἰωάν. ιθ´ 15, Ματθ. κζ´ 25), οἱ φονιάδες τοῦ Κυρίου καὶ τῶν προφητῶν, οἱ θεομάχοι, οἱ μισόθεοι, οἱ ὑβριστὲς τοῦ νόμου, οἱ πολέμοι τῆς χάριτος, οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως, οἱ συνήγοροι τοῦ διαβόλου, τὰ γεννήματα τῶν ἐχιδνῶν, οἱ ψιθυριστὲς, οἱ κατήγοροι, οἱ σκοτισμένοι στὴ διάνοια, ἡ ζύμη τῶν Φαρισαίων (Ματθ. ιστ´ 6, Μαρκ. η´ 15, Λουκ. ιβ´ 1), τὸ συνέδριο τῶν δαιμόνων, οἱ μιαιοί, οἱ κακότατοι, οἱ ψιθυριστὲς, οἱ μισόκαλοι. Καὶ δίκαια φώναζαν *«θάνατος, θάνατος, σταύρωσέ Του»*, διότι τοὺς βάραινε ἡ παρουσία τῆς Θεότητος με σάρκα καὶ **τοὺς στενοχωροῦσε ὁ ἔλεγχος γιὰ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους. Εἶναι συνήθεια οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ μισοῦν τὴ συναναστροφή με τοὺς δικαίους**.

8. Πότε ἦταν ἀτιμασμένος; Ὅταν φραγγέλωσαν καὶ βασάνισαν τὸ ἅγιο σῶμα Ἐκείνου πὺ **ὑπέφερε τὰ πάθη με τὴ θέλησή Του, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὶς παλιὲς πληγὲς τῶν ἁμαρτημάτων μας**. Ὅταν σήκωνε τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ ἐπάνω στοὺς ὤμους Του, τρόπαιο κατὰ τοῦ διαβόλου. Ὅταν φοροῦσαν ἀγκάθινο στεφάνι σ´ Ἐκεῖνον πὺ στεφανώνει ὅσους πιστεύουν σ´ Αὐτόν. Ὅταν ἔντυσαν με πορφύρα περιπαιχτικὰ Αὐτόν πὺ χαρίζει ἀφθαρσία σὲ ὅσους ξαναγεννιοῦνται με νερὸ καὶ Πνεῦμα Ἅγιο (Ἰωάν. γ´ 5, Ματθ. κζ´ 48). Ὅταν κάρφωσαν στὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ Αὐτόν πὺ εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

9. Πότε ἦταν ἀτιμασμένος; Ὅταν οἱ στρατιῶτες θριάμβευαν περιπαίζοντας τὸ Δεσπότη τῆς οὐρανίας στρατιᾶς τῶν Ἀγγέλων.

10. Πότε ἦταν ἀτιμασμένος; Ὅταν ἔδεσαν σὲ καλάμι σπόγγο γεμάτο ξύδι καὶ Τὸν

πότισαν καὶ ἔδιναν χολὴ σ' Αὐτὸν ποὺ τοὺς ἔρριξε τὸ μάνα (Ἐξ. ιστ' 13-15). Ὅταν ἔσπαζαν οἱ πέτρες καὶ σκιζόταν τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ **κατάπληκτα ἀπὸ τὸ θράσος τῶν ἀσεβῶν**. Ὅταν **ὁ ἥλιος πενθοῦσε** καὶ ντυνόταν τὸ σκοτάδι σὰν σάκο, πενθώντας τὴν πτώση τῶν Ἰουδαίων. Διότι ἡ ἡμέρα θρηνοῦσε τὶς συμφορὲς τῶν Ἰουδαίων, ὅταν ἡ Ζωή, δηλαδή ὁ Χριστός, ἦταν κρεμασμένος ἀνάμεσα σὲ δυὸ Ληστές, καὶ ὁ ἕνας Τὸν χλεύαζε καὶ Τὸν κατηγοροῦσε, ὁ δὲ ἄλλος μὲ τὴ μετάνοιά του ἄρπαζε τὸν Παράδεισο (Λουκ. κγ' 39-43).

11. Πότε ἦταν ἀτιμασμένος; Ὅταν τὸ σῶμα παραδινόταν γιὰ νὰ ταφεῖ.

12. Πότε ἦταν ταπεινωμένος; Ὅταν οἱ στρατιῶτες Τὸν φύλαγαν καὶ ἡ γῆ ἔκρυβε Αὐτὸν ποὺ στήριξε τὴ γῆ ἐπάνω στὰ νερὰ (Γεν. α' 9). Ὅταν οἱ Ἀπόστολοι κρύβονταν, μὴν μπορώντας νὰ ὑποφέρουν τοὺς πολλοὺς πειρασμούς.

13. Ὅμως πρόσεχε, ἀγαπητέ, τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ κατορθώματα τῆς χαρᾶς ποὺ ἦλθε μετὰ τὸ πάθος. Ὁ ἀτιμασμένος μεταβαλλόταν σὲ ἔνδοξο καὶ ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου ἀνασταίνεται ἄφθαρτη μαζὶ μὲ τὸ σῶμα. Τότε εἶχε ὠδῖνες τοκετοῦ ἡ γῆ καὶ κυοφόρησε ἡ ἡμέρα. Καὶ ὁ θάνατος ἀπέβαλε τὴ ζωὴ τῶν ὄλων. Διότι δὲν ἦταν δυνατὸν ὁ θάνατος νὰ κρατήσῃ Ἐκεῖνον ποὺ κρατᾷ τὰ πάντα μὲ τὸ λόγο Του.

14. Ἄς γιορτάσουμε, λοιπόν, τὴ μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ποὺ προξένησε τὴν αἰώνια ζωὴ. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ἡ Θεοτόκος Μαρία δὲ δοκίμασε παρθενικὲς ὠδῖνες ἀνύμφευτης κόρης, ἀλλὰ μὲ τὴ θέληση τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γέννησε τὸ Δημιουργὸ τῶν αἰώνων, τὸ Θεὸ Λόγο ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεό, ἔτσι καὶ ἡ γῆ ἀπὸ τὴν κοιλία της, καταργώντας τὶς ὠδῖνες τοῦ θανάτου (Πραξ. β' 24) ἄφησε, ὅταν διατάχθηκε, ἐλεύθερο τὸν Κύριο τῶν Ἰουδαίων. Γιατί δὲν μπορούσε νὰ κρατᾷ σῶμα τὸ ὁποῖο φέρνει τὴν ἀθανασία. Σκεπτόμενος, λοιπόν, ὁ προφήτης Δαβὶδ τὴν ἀποκατάσταση τοῦ μεγαλείου, τὴν κατάργηση τοῦ θανάτου, τὴν ἐλευθερία ὅταν πρὶν ἦταν δοῦλοι, φωνάζει καὶ λέει: *«Βασίλευσε ὁ Κύριος, φόρεσε τὸ μεγαλεῖο Του»* (Ψαλμ. πβ' 1).

15. Ποιὸ μεγαλεῖο ντύθηκε ὁ Κύριος; Τὴν ἀφθαρσία, τὴν ἀθανασία, τὸν ὄμιλο τῶν Ἀποστόλων, τὸ στεφάνι τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν προδίδει πλέον ὁ Ἰούδας, δὲν ἀπειλεῖ πλέον ὁ Καϊάφας, δὲν ὀπλίζεται πλέον ὁ Ἡρώδης γιὰ νὰ σφάξῃ τὰ παιδιά, δὲ δικάζει πλέον ὁ Πιλάτος, οὔτε φυλακίζουν πλέον οἱ Ἰσραηλίτες. Τὸ φθαρτὸ ἔγινε ἄφθαρτο κι Ἐκεῖνος ποὺ Τὸν θεωροῦσαν μόνον ἀπλὸ ἄνθρωπο, ἀποδείχθηκε **ἀληθινὸς Θεός**. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς φωνάζουμε: *«Θάνατε, ποῦ εἶναι τὸ κεντρί σου; Ἄδη, ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου;»* (Α' Κορ. ιε' 55). *«Ὁ Κύριος βασίλευσε, φόρεσε τὸ μεγαλεῖο Του, ντύθηκε καὶ ζώσθηκε δύναμη»* (Ψαλμ. πβ' 1). Δύναμη λέει τὸ σχέδιο σωτηρίας μὲ τὴν ἔνσαρκη παρουσία Του, γιατί δὲν ὑπάρχει τίποτε πρὸ δυνατὸ ἀπὸ αὐτήν. Ὁ ἀσώματος νίκησε μὲ τὸ σῶμα Του τοὺς δαίμονες, μὲ τὸ σταυρὸ καταπολιόρκησε τὶς ἐχθρικὲς δυνάμεις.

16. Δηλαδή, έπειδή στην αρχή συγκλόνιζε τὴ γῆ ἡ ἁμαρτία, ὅταν ἀναστήθηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως προεῖπε, τὴ στερέωσε μὲ τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, **για νὰ μὴ βαδίζει πλέον στὸν γκρεμὸ τῆς καταστροφῆς, οὔτε νὰ τὴ δέρνουν οἱ Χειμῶνες τῆς πλάνης.** Καὶ μάρτυρα σ' αὐτὰ ποὺ λέμε ἄς φέρουμε τὸν μακάριο Παῦλο, ποὺ λέει τὰ ἐξῆς: «*Αὐτὸ τὸ φθαρτὸ πρέπει νὰ ντυθεῖ ἀφθαρσία, καὶ αὐτὸ τὸ θνητὸ πρέπει νὰ ντυθεῖ ἀθανασία*» (Α΄ Κορ. ιε΄ 53). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ψαλμωδὸς λέει: «*Εἶναι ἔτοιμος ἀπὸ τότε ὁ θρόνος Σου, Ἐσὺ ὑπάρχεις αἰώνια*» (Ψαλμ. πβ΄ 2), καὶ ὁ Δαυὶδ: «*Ἡ βασιλεία Σου εἶναι βασιλεία ὅλων τῶν αἰώνων, ἃς γεμίσουν ἀπὸ εὐφροσύνη πολλὰ νησιά*» (Ψαλμ. πστ΄ 1), γιατί σ' Αὐτὸν ἀνήκει ἡ δοξολογία καὶ ἡ δύναμη στοὺς ἀτέλειωτους αἰῶνες. Ἀμήν.

(Πηγή: nektarios.gr)